

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A lélek nyoma a vason**

1. Az ózonszagú feszültség

Homály Bálint

A pihenőidő leteltével a szektor fémes csöndjét felváltotta a láncok nehéz klattyogása. Alinda lába ritmikusan feszült a hideg pedáloknak, miközben tekintete a nagymama remegő vállát figyelte. Az előregeedett hálózat vékony rézhuzalai éles, sziszegő hangot adtak ki; a túlhajtott dinamó feszültségmérője a vörös zóna szélén táncolt. A kényszerű hajsza nem csupán az izmokat őrölte fel, hanem a falakba rejtett vezetékeket is túlhevítette.

János-g534 a szomszédos pult mögött állt, ujjai fehéredtek a fogantyún. Szeme sarkából Alindát leste, de nem mert megszólalni. A levegőben megpörkölt szigetelés és ózon sűrű szaga terjengett, a túlterhelt csomópontok apró pattogással jelezték a kapacitás határát. – Lassíts egy kicsit – suttogta a nagymama rekedten, elfojtott félelemmel. – Kigyullad a doboz.

– Nem lehet – felelte Alinda szaggatottan, nehéz légzéssel. – Ha leesik a feszültség, visszajön az Őrszem.

A falon futó rézkábel burkolata finoman megolvadt, egy csepp sötét szurok szivárgott a betonra. A túlterhelt hálózat vibrációja átterjedt a padsor fémszerkezetére, mintha maga a csarnok morogna a lábuk alatt. Valahol a homályban egy elfeledett, aranyfényű fémalátét rezgett a burkolaton, az egyetlen szabálytalan tárgy ebben a számozott világban. János észlelte a halvány szikrákat a kapcsolótáblánál, de a rettegés gúzsba kötötte a mozdulatait; tudták, ha a kör megszakad, az egész szektor sötétségbe borul.

2. A szolidaritás szikrája

Cső-Eliza

Az őrszem nehéz léptei lassan elmosódtak a csarnok gőztől fojtogató zajában. Alinda lábaiban izzó fájdalommal törpült a teher, de a wattmérő mutatója végre megállapodott. A kimerültségtől remegő vállal nézett a nagymamájára, aki továbbra is a hajtókar holtpontjára szegezte üveges tekintetét.

Ekkor a szomszédos kilences pad felől a lánc éles rezzenése törte meg a monoton ütemet. János-g534 tekintete találkozott a lányéval. A fiú nem szólt egyetlen szót sem –

a félelem torkukra forrasztotta a hangot –, de izmai megfeszültek. Saját pedáljaira nehezedve átvett egy adag terhelést a közös hálózati ágon, kockáztatva, hogy a saját kijelzője riaszt.

– Mit csinálsz? – suttogta Alinda, szájáról alig olvashatóan.

János nem felelt, csak hajtott tovább, míg homlokáról a hideg verejték a betonra csöppent. Nem a gépi hatékonyság hajtotta. Az irracionális, önzetlen mozdulatban felragyogott valami, amit a kolónia szabályzatai nem tudtak kiszámítani. A nagymama halk sóhajtással vette észre a hajtólánc enyhülését, s halvány mosoly suhant át aszott arcán – mintha a régi, napfényes idők emberségét látta volna újjáéledni a fiú elszánt tekintetében.

Nem a kalóriák vagy a nyolcvannégyes fordulatszám tette őket emberré, hanem ez a néma, veszélyes áldozat. Alinda mellkasában a rettegés helyét átvette valami ismeretlen, forró bizonyosság: amíg képesek egymásért küzdeni, nem váltak pusztá alkatrészzé.

3. A lélek nyoma a vason

Cső-Eliza

A lendkerék monoton súgása mögött János tekintete egy pillanatra találkozott Alindáéval. A fiú padja alig két méterre állt tőlük; a fém váz szorításában mindhárman ugyanannak a gépnek az alkatrészeivé váltak. János nem szólt, de a szemében ott bujkált az a néma, makacs gyengédség, amiért a kolónia szabályzata szerint büntetés járt volna. Egy apró, kockázatos gesztus volt ez: a fiú kissé meglódította a saját pedálját, átvéve egy kevés terhelést a szomszédos szektor hálózatáról, hogy Alinda karcoló tüdeje végre egyetlen mély lélegzethez jusson.

– Embernek nem a gép előtt születik az ember – suttogta a nagymama rekedtesen, miközben kiszáradt ajkát nyaldosta. A hangja alig hallatszott ki a csapágyak morajából, de Alindához elért. – Régen, amikor még napfény simogatta a mezőket, a szeretet nem wattokban mérődött. Apád nagyapja virágot szedett nekem a patakparton. Nem volt benne semmi haszon, semmi kalória. Csak azért tette, mert érezte, hogy él.

Alinda megremegő lábbal taposta a vasat, de a nagymama meséje most nem irritálta. A megszokott düh helyett valami fojtogató melegség szorult a torkába. Ránézett Jánosra,

aki csendben, izzadó homlokkal küzdött a tengellyel, s a lány megértette: a fagyos csarnokban, a szigorú adagok és a gépies ütemek ellenére ők mégis megőriztek valamit. Az egymás felé nyújtott észrevétlen mozdulatokban, a lopott pillantásokban ott élt a méltóság – az a törékeny, elpusztíthatatlan szikra, ami elválasztotta őket az őrszemek hideg acéljától.